

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a dr. _____ ügyvéd (_____) által képviselt **MAX-IMMUN Rák- és Immunkutató Kft.** (1064 Budapest, Izabella u. 82.) felperesnek, a dr. Nacsá Mónika által képviselt **Gazdasági Versenyhivatal** (1054 Budapest, Alkotmány u. 5.) alperes ellen versenyfelügyeleti ügyben hozott közigazgatási határozat (hivatkozási szám: Vj/036/2013.) felülvizsgálata iránt indított perében - meghozta az alábbi

Í T É L E T E T :

A bíróság felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a bíróság felperest, hogy az illetékes adóhatóság külön felhívására utólag fizessen meg 1.230.000.-Ft (azaz Egymillió-kettőszázharmincezer forint) eljárási illetéket.

Kötelezi a bíróság felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg alperesnek 40.000.-Ft (azaz Negyvenezer forint) perköltséget.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül ennél a bíróságnál 3 példányban előterjesztett, a Fővárosi Törvényszékhez címzett fellebbezéssel lehet élni.

I N D O K O L Á S :

A perben a bíróság a következő tényállást állapította meg:

A felperesi vállalkozás 2004-ben alakult, fő tevékenysége egyéb élelmiszer nagykereskedelme. Felperes a termékeket közvetlenül a fogyasztóknak az ország 13 városában található üzlethelyiségében, a www.maximmun.hu linken elérhető webáruházában, illetve viszonteladók által értékesíti.

A felperesi gazdasági társaság 2012 januárja és 2013 áprilisa között étrend-kiegészítőnek minősülő termékeket népszerűsített különféle tájékoztatósi felületeken, így honlapokon, televíziós műsorszámokban, rádiós műsorszámokban, nyomtatott sajtótermékekben, beltéri kommunikációs eszközökben, vásárláshelyi reklámokban, illetve tájékoztató előadások keretében.

A fenti tájékoztatások során számos kijelentés, illetve utalás elhangzott a termékek bizonyos, az emberi szervezetre gyakorolt pozitív hatásaival kapcsolatban.

Alperes 2013. április 17. napján versenyfelügyeleti eljárást indított felperes ellen, annak alapos gyanúja miatt, hogy felperes fenti tevékenysége és magatartása során valószínűsíthetően nem kellően megalapozottan tett olyan állításokat, amelyek a termékek gyógyhatásával kapcsolatban nem felelnek meg az irányadó ágazati rendelkezéseknek és a kereskedelmi kommunikációra vonatkozó előírásoknak.

Az eljárás lefolytatását követően alperes a Vj/036/2013. számú határozatával megállapította, hogy felperes a fenti időszakban tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot tanúsított, amikor egyes kereskedelmi kommunikációiban jogi értelemben valótlanul tekintendő állításokat tett az általa forgalmazott gyógygomba-kivonatokat tartalmazó étrend-kiegészítők gyógyító-, betegségmegelőző hatásaira vonatkozóan, továbbá televíziós kommunikációban olyan körülmények között tett az egyes gyógygombák gyógyhatásaira és betegségmegelőző hatásaira vonatkozó közléseket, hogy azokat a fogyasztók összekapcsolhatták felperes termékeivel. Alperes a jogsértés megállapításán túl felperes számára megtiltotta a jogsértő magatartás további folytatását, illetve egyúttal kötelezte 21.000.000,-Ft versenyfelügyeleti bírság megfizetésére.

A határozat indokolásában hivatkozott, a 2008. évi XLVI. törvény (Éltv.) 10.§-ára, 25.§-ára, 77.§-ára, illetve az Fttv. 9.§-ára, 17.§-ára és 19.§-ára. A határozat szerint a felperes által forgalmazott termékek olyan összetevőkből állnak, amelyek hatásairól tájékoztatás volt látható és hallható a televíziós és rádiós műsorokban, illetve olvasható volt a nyomtatott sajtóban. A termék lényegét adó összetevőkre vonatkozó tájékoztatás egyben magára a termékre vonatkozó tájékoztatásnak minősül. A terméket a fogyasztó pontosan annak a hatásnak a reményében kívánja megvásárolni, mely hatásról a gyógygomba-kivonat kapcsán hallott. Az adott tájékoztatások megerősíthették a fogyasztókban a gyógyhatással kapcsolatos vélelmet, ahhoz, hogy a néző, a hallgató a gyógygomba gyógyhatásairól kapott tájékoztatás alapján a gyógygombát tartalmazó terméknek is gyógyhatást tulajdonítson. E vonatkozásban nincs szükség olyan direkt megfeleltetésre, hogy a tájékoztatás pontosan azokról a gyógygombákról szóljon, amelyek a termékekben megtalálhatók, különös tekintettel a fogyasztók e körben alapesetnek tekinthető tájékoztatatlanságára. Alperes a határozatában értékelte Varga Gábor szerepét, illetve nevének és személyének megjelenési formáit az egyes tájékoztatásokban azzal, hogy ezen megjelenítések tovább erősíthették a fogyasztókban azt az asszociációt, amely a magatartás jogsértő jellegéhez kapcsolódott.

A határozat ellen felperes kereseti kérelmet terjesztett elő, melyben elsődlegesen kérte alperes határozatának megváltoztatása révén annak megállapítását, hogy felperes jogsértést nem követett el, illetve másodlagosan kérte a határozat hatályon kívül helyezését, és alperes új eljárás lefolytatására kötelezését. A keresetlevél indokolása szerint alperes helytelenül értékelte a megállapított tényeket, azokból megalapozatlan következtetéseket levonva jogsértő döntést hozott.

Felperes hivatkozott arra, hogy alperes a határozatát az Éltv. 10. § (3)-(4) bekezdésében és az Fttv. mellékletének 17. pontjában, illetve az Fttv. 3.§ (1)-ében foglaltakra alapította. ezeket a rendelkezéseket pedig felperes nem sértette meg.

Alperes mindezekén túl nem határozta meg pontosan a vizsgált időszakot sem.

A határozat egyes részei értelmezhetetlenek, illetve iratellenesek, illetve számos helyen ellentmondást tartalmaznak.

Alperes indokolás nélkül mellőzte felperes bizonyítási indítványait.

Alperes következtetései pusztán feltételezéseken alapulnak. Alperes nem értékelte felperes javára azon jelentős körülményt, hogy felperes munkatársai kifejezetten felhívták a figyelmet arra, hogy a termékek nem helyettesíthetnek semmilyen gyógymódot vagy kezelést.

Alperes a beltéri tájékoztatások körében nem jelölte meg azok beszerzési forrását vizsgálatának körülményeit. Alperes okszerűtlen következtetéseket vont le az egyes termékek és azok hatóanyagai közötti összefüggésekből. Felperes szerint alperes határozata súlyosan korlátozza Varga Gábor tudományos tevékenységét és sérti - többek között - a névviseléshez való jogát.

Kérte továbbá felperes a bíróságot arra, hogy állapítsa meg, hogy felperes és a műsorokban szereplő betegek között nem jött létre önálló jogviszony. A megszólaltatott betegek ellenszolgáltatás nélkül vettek részt a műsorokban, ezt alperes indokolatlanul minősítette atipikus jogviszonynak. Alperes nem tisztázta a tényállást, illetve megsértette az indokolási kötelezettségét is. Az indokolás súlyosan és releváns mértékben hiányos. Felperes álláspontja szerint – miután jogsértést nem követett el – bírság kiszabásának sem lett volna helye.

Alperes a kereset elutasítását kérte, fenntartván a határozatban foglaltakat. Alperes az ellenkérelmében részletesen kifejtette a felperesi érvekkel szemben fenntartott álláspontját, rámutatva kereset megalapozatlanságára.

A kereset nem alapos.

A 2008. évi XLVI. törvény (Éltv.) mellékletének 10. pontja szerint élelmiszer: az élelmiszerjog általános elveiről és követelményeiről, az Európai Élelmiszer-biztonsági Hatóság létrehozásáról és az élelmiszer-biztonságra vonatkozó eljárások megállapításáról szóló, az Európai Parlament és a Tanács 2002. január 28-i 178/2002/EK rendelet 2. cikke szerinti fogalom.

A 178/2002/EK rendelet 2. cikke alapján e rendelet alkalmazásában az élelmiszer minden olyan feldolgozott, részben feldolgozott, vagy feldolgozatlan anyagot vagy terméket jelent, amelyet emberi fogyasztásra szánnak, illetve amelyet várhatóan emberek fogyasztanak el.

Az határozat meghozatalakor hatályos Éltv. 10. § (2)-e alapján az élelmiszer-jelölés és az alkalmazott jelölési módszer, továbbá az élelmiszerek megjelenítése (formája vagy alakja, csomagolása bemutatásának módja, kellékei) nem tévesztheti meg a végső fogyasztót

a) az élelmiszer tulajdonságai - így különösen az élelmiszer természete, azonossága, jellemzői, összetétele, mennyisége, eltarthatósága, származási helye vagy eredete, illetve előállítási vagy termelési módja tekintetében,

b) azáltal, hogy az élelmiszernek olyan hatást vagy tulajdonságot tulajdonít, amelyekkel az valójában nem rendelkezik,

c) annak állításával vagy olyan benyomás keltésével, hogy az élelmiszer különleges tulajdonsággal rendelkezik, ha ugyanezekkel a tulajdonságokkal minden más hasonló élelmiszer is rendelkezik.

Az Éltv. 10.§ (3) bekezdése értelmében az élelmiszer-jelölés, az alkalmazott jelölési módszer, ha jogszabály, vagy közvetlenül alkalmazandó európai uniós jogi aktus eltérően nem rendelkezik, nem tulajdoníthat az élelmiszernek betegség megelőzésére, gyógyítására, vagy kezelésére vonatkozó tulajdonságokat, illetve nem keltheti ezen tulajdonságok meglétének benyomását.

A 10.§ (4) bekezdése szerint a (3) bekezdés rendelkezéseit megfelelően alkalmazni kell az élelmiszerekre vonatkozó reklámra.

A 2008. évi XLVII. törvény (Fttv.) 3.§ (1) bekezdése értelmében tilos a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat.

Az Fttv. 3.§ (2) bekezdése alapján tisztességtelen az a kereskedelmi gyakorlat

a) amelynek alkalmazása során a kereskedelmi gyakorlat megvalósítója nem az ésszerűen elvárható szintű szakismerettel, illetve nem a jóhiszeműség és tisztesség alapelveinek megfelelően elvárható gondossággal jár el (a továbbiakban: szakmai gondosság követelménye), és

b) amely érzékelhetően rontja azon fogyasztó lehetőségét az áruval kapcsolatos, a szükséges információk birtokában meghozott tájékozott döntésre, akivel kapcsolatban alkalmazzák, illetve akihez eljut, vagy aki a címzettje, és ezáltal a fogyasztót olyan ügyleti döntés meghozatalára készíti, amelyet egyébként nem hozott volna meg (a továbbiakban: a fogyasztói magatartás torzítása), vagy erre alkalmas.

Az Fttv. 4.§ (1) bekezdése szerint a kereskedelmi gyakorlat megítélése során az olyan fogyasztó magatartását kell alapul venni, aki ésszerűen, tájékozottan, az adott helyzetben általában elvárható figyelmességgel és körültekintéssel jár el, figyelembe véve az adott kereskedelmi gyakorlat, illetve áru nyelvi, kulturális és szociális vonatkozásait is. Ha a kereskedelmi gyakorlat a fogyasztók egy meghatározott csoportjára irányul, az adott csoport tagjaira általánosan jellemző magatartást kell figyelembe venni.

A Fttv. 4.§ (2) bekezdése alapján, ha a kereskedelmi gyakorlat csak a fogyasztóknak egy, az adott gyakorlat vagy az annak alapjául szolgáló áru vonatkozásában koruk, hiszékenységük, szellemi vagy fizikai fogyatkozásuk miatt különösen kiszolgáltatott, egyértelműen azonosítható csoportja magatartásának torzítására alkalmas, és ez a kereskedelmi gyakorlat megvalósítója által ésszerűen előre látható, a gyakorlatot az érintett csoport tagjaira általánosan jellemző magatartás szempontjából kell értékelni.

A felperes által megjelölt – az alperes által alkalmazott és felperes szerint megsértett - jogszabályok közül a határozat sem az Fttv. mellékletének 17. pontjára, sem pedig az Fttv. 3.§ (1)-ében foglaltakra nem hivatkozott. Így a bíróság az e körben kifejtett felperesi érveket nem értelmezhetette és ezért nem vette figyelembe.

Az alperes által vizsgált és figyelembe vett időszak pontos meghatározását (2012. januárjától 2013. április 17-ig terjedő időszak) a határozat megfelelő módon tartalmazza (ld. határozat: 5-27. oldal).

A közigazgatási iratok alapján megállapítható volt, hogy az alperes által hivatkozott beltéri kommunikációs anyagokat maga felperes csatolta be annak idején a közigazgatási eljárás során.

A közigazgatási perben a Pp. 339. §-ában foglaltak értelmében a bíróság megállapításra irányuló keresetről nem dönthet. Ezért felperesnek a megállapításra irányuló kérelme érdemben nem volt vizsgálható.

A kifogásolt kommunikációk jogsértő jellege, illetve határozat jogszerűsége szempontjából teljesen irreleváns azon körülmény, hogy az adott műsorokban szereplő személyek kaptak-e a szereplésükért ellenszolgáltatást (ti. létrejött-e egyáltalán köztük és felperes között bármilyen jogviszony), vagy hogy felperes milyen szociális alapon nyugvó kedvezményrendszert működtet, miután az alkalmazandó jogszabályok ezen körülményeket nem teszik értékelhetővé a kommunikációk vizsgálata során.

E téren a közreadónak lényegében objektív a felelőssége a közzétételre kerülő kommunikációk jogszerűségéért.

Nem volt helytálló felperes hivatkozása arra, hogy alperes indokolás nélkül mellőzte a felperesi bizonyítási indítványokat, miután alperes egyrészt külön végzéssel felhívta ezek előterjesztésére felperest, másrészt alperes a közigazgatási eljárás során előterjesztett felperesi nyilatkozatokat és indítványokat ütköztette a megállapított tényekkel, összevetve azokat az alkalmazandó jogszabályi rendelkezésekkel.

Alperes a határozatában részletesen elemezte külön-külön és összességében egyaránt a felperesi tájékoztatási gyakorlatot.

A határozat részletesen tartalmazza a gyógyhatásra utalást (a határozat 5-27. oldala), ezeket a bíróság külön megismételni nem kívánja.

Az indokolás szövegében kiemelten szerepelnek azok a kijelentések, amelyek a szavak köznapi, illetve szakmai értelmezése alapján gyógyító hatásra utaltak („*a daganat nemcsak kevesebb, mint a felére zsugorodott, hanem részben elhalt*”, „*hasnyálmirigy daganat máj áttételei eltűntek*”, „*normalizálódott a vérnyomásom*”, „*sokizületi gyulladás, autoimmun betegsége javulása*”, „*a gyógygomba-kivonatok is csökkenthetik az inzulinszintet, akkor csökkentik az emlőrák kockázatát*”, stb.). Kétségtelen, hogy nagyon sok esetben nem szó szerint került állításra a gyógyhatás, hanem áttételesen, olyan módon, hogy azokból a hétköznapi élet általános tapasztalatait alapul véve, egyértelműen kialakulhatott az érintett csoport tagjaiban a gyógyhatás, mint elérhető eredmény percepciója.

A gyógygomba esetleges pozitív hatásai és a felperesi termékek közötti szoros összefüggések – figyelembe véve az érintett kommunikációk effektív, virtuális és látens hatásait, valamint összefüggéseit és következményeit - még abban az esetben is fennállnak, ha a kifogásolt termékek a gyógygomba kivonaton kívül más alkotórészt, hatóanyagot is tartalmaznak, illetve, hogy ilyen hatóanyagok, alkotórészek nem csak a felperesi termékekben található meg.

Az információk együttes manifesztációja - az adott tájékoztatások egészét, tematikáját, dramaturgiáját, szerkesztését, összefüggéseit figyelembe véve - kiváltotta, illetve kiválthatta azt a figyelemfelkeltést, amely szükségszerűen a fogyasztói vásárlási attitűd tipikusan egyik leglényegesebb előzetes mozzanata.

Alperesnek pedig az adott kereskedelmi tevékenység, illetve piaci gyakorlat minden fázisát védelemben kell részesítenie.

Az audio-vizuális hatások összessége egyértelműen befolyásolta (befolyásolhatta) azt a kognitív percepciót, amely révén a felperesi kereskedelmi gyakorlat jogszerűtlenné vált. Ez a hatás különösen felerősödhetett azáltal, hogy olyan rétegeket célt meg, amelyek rendkívül fogékonyak az egészségi állapotuk javulásával biztató ígéretekkel szemben.

Az alperes által alapul vett vásárlói attitűdök logikus, életszerű, köztudomású tényeken alapulnak, amelyek a fentiek alapján további bizonyítást nem igényelnek.

Azon – egyszerű deduktív szillogizmuson és teleologikus szintézisen alapuló - alperesi álláspontot, miszerint a termék lényegét adó összetevőkre vonatkozó tájékoztatás egyben magára a termékre vonatkozó tájékoztatásnak minősül, felperes saját előadásán kívül semmivel nem cáfolta.

Önmagában az, hogy felperes nem ért egyet bizonyos – teljesen logikus és életszerű – alperesi következtetésekkel, nem jelent eredményes ellenbizonyítást. Az erre a premisszára alapított alperesi feltételezés – (ti. *„A fogyasztó a terméket annak a hatásnak a reményében kívánja megvásárolni, amely hatásról a gyógygomba-kivonat kapcsán hallott.”*) - pedig megfelel a piaci-vásárlási kognitív köztudomású (és ezért további bizonyításra nem szoruló) korrelációinak.

Miután az ilyen és az ehhez hasonló ügyekben nem szükséges a tényleges érdek- vagy jogsérelem bekövetkezése, alperesnek csak a bekövetkezés lehetőségének szükséges mértékű valószínűségét kellett levezetnie, amit alperes megfelelő módon elvégzett.

Felperes álláspontja szerint alperes határozata korlátozza Varga Gábor tudományos munkásságát, sérti Varga Gábor ezzel kapcsolatos és egyéb jogait.

Az eljárás alá vont nem Varga Gábor, hanem a felperesi gazdasági társaság volt.

Az alperesi határozat Varga Gábor tudományos tevékenységét semmilyen módon nem korlátozza vagy akadályozza. Varga Gábor közzé tett megnyilvánulásainak, információs tevékenységének, médiaszereplésének értelemszerűen meg kell felelnie az alperes által hivatkozott jogszabályoknak.

Nem lehet összemosni és azonos módon megítélni egy személy tudományos tevékenységét (alperes Varga Gábor tudományos tevékenységét és ezzel összefüggő esetleges eredményeit egyébként nem vitatta) és a vele társasági jogi-tulajdonjogi viszonyban álló gazdasági társaság piaci tevékenységét.

A kifogásolt kereskedelmi kommunikációk egy részében egyértelműen megállapítható, hogy Varga Gábor személye, előadása, nyilatkozatai egyértelműen kötődnek az alperes által vizsgált és jogsértőnek megítélt tájékoztatásokhoz. Önmagában az, hogy Varga Gábor a termékekkel összefüggő médiaszereplései során közreadott esetleg a tudományos munkásságán is alapuló tényeket, nem jelenti azt, hogy ezek a megnyilvánulások kizárólag a tudományos tevékenysége szerves részei lennének, különös tekintettel Varga Gábor rendkívül szoros – személyes, társasági jogi, gazdasági - kapcsolatára felperessel és ezen keresztül a felperesi termékekkel.

Fokozhatta a megcélzott hatást a gyógyult betegek előadása, miután ez szoros korrelációban került közzétételre az adott termékekkel. Ezen korreláció egzakt és kétséget kizáró volta azonban bizonyítást nem nyert.

Olyan tartalmú vagy jellegű üzenetet tudatosítani, vagy akár csak olyan tartalmat sugalmazni, amely a gyógyhatásra vonatkozik, illetve gyógyhatást, vagy az egészség pozitív befolyásolására alkalmas hatást tulajdonít az adott termékeknek, mindenképpen felkelti az érdeklődést a termék iránt a célcsoport tagjai részéről.

Felperes kifogásolt kommunikációja a szavak köznapi értelmét és az egyértelmű ok-okozati korrelációkat figyelembe véve egyértelműen és nem bizonyítottan - vagyis jogellenesen - azt tartalmazta, hogy a termékek fogyasztása pozitív változást eredményez az egészségben (ti. alkalmas betegségek, illetve az emberi szervezet működési zavarai, vagy rendellenességei gyógyítására).

E körben természetesen nem szükséges a gyógyítás, vagy a gyógyhatás kifejezett - expressis verbis - állítása, az állítás megvalósulhat közvetett módon több, audiovizuális, illetve emocionális tényező (pl. reménykeltés) együttes kölcsönhatása révén indirekt módon is.

A kifogásolt kereskedelmi gyakorlat célcsoportjai elsősorban nem az átlagfogyasztók voltak, hanem kifejezetten a sérülékeny, rákos beteg fogyasztók felé irányult, akik nyilvánvalóan minden olyan lehetőségre, amelytől a gyógyulásukat, vagy egészségi állapotuk javulását remélhették, sokkal inkább fogékonyak.

Felperes hivatkozott arra is, hogy a kommunikációja során tájékoztatta a fogyasztókat arról, hogy a termékei fogyasztása nem helyettesíti az esetleg szükséges orvosi kezeléseket.

Ez az információ ugyanakkor csak közvetett relevanciával bírhat olyan esetekben, amikor a fogyasztó egy addig sikertelen vagy kevésbé hatásos kezelés után – pontosan a felperesi termékekkel kapcsolatos reményeire tekintettel – felhagy az orvosi alternatívák további igénybevételével.

A termékek fogyasztása nem helyettesítheti a kezeléseket, de ettől függetlenül, aki ezen termékek fogyasztásában, ezek eredményében megfelelően hisz, úgy elmulaszthatja adott esetben a ténylegesen szükséges orvosi kezeléseket.

Mindezekon túl ez az információ önmagában a kereskedelmi gyakorlat által közvetített üzenetet nem képes érdemében módosítani, annak jogsértő tartalmát nem küszöböli ki.

Alperes a vizsgálat tárgyává tett és jogsértőnek talált kommunikációk tartalmát részletesen, egyenként és összességében elemezte, illetve értékelt, a levont alperesi következtetések logikusak, teleologikusak, okszerűek, ellentmondástól mentesek.

A valószínű és életszerű percepciókról, hatásmechanizmusokról szóló alperesi okfejtés teleologikus, köztudomású tényeken alapul, így további bizonyításra nem szorul (pl. a rákbetegségtől való félelem jelentősen növeli a kétségbeesést, és az ebből eredő kiszolgáltatottságot, illetve hiszékenységet).

Felperes hivatkozott a keresetében arra is, hogy az alperes által vizsgált kommunikációk esetében nem állapítható meg az Éltv. 10. § (2) b-c) pontjaiban felállított – felperes szerint konjunktív – feltételek együttes fennállása.

Az Éltv. 10. § (2) b-c) pontja nem konjunktív módon lett meghatározva. Erre sem a jogi, sem a nyelvtani, sem pedig a teleologiai értelmezés nem utal.

Az, hogy a jogalkotó mellőzte a konjunktivitásra ilyen esetben utaló „és” kötőszót egyértelműen azt jelenti, hogy bármelyik pont tényállásának önálló megvalósulása lehetővé teszi a jogsértés megállapítását.

Felperes a határozattal szemben előterjesztett állításait saját előadásán kívül semmilyen más módon nem bizonyította.

Alperes nem az adott termékek esetleges pozitív hatását kérdőjelezte meg, csak – ahogy arra határozat rendelkező részében is utalt – a termékekkel kapcsolatos felperesi kommunikációt ítélte meg jogi értelemben kifogásolhatónak.

A jogsértés megállapítását követően alperes a Tpv. 77-78.§-ai alapján döntött a jogkövetkezményekről. Ennek során megfelelő módon figyelembe vette az eset összes körülményeit, az enyhítő és súlyosbító körülményeket egyaránt.

Alperes döntése e körben is megfelel a Pp. 339/B. §-ában foglaltaknak. A kiszabott jogkövetkezmények nem tekinthetők túlzottnak vagy aránytalannak, megfelelnek a generális és speciális prevenció céljainak.

Mindezek alapján a bíróság megállapította, hogy alperes a tényállást a megfelelő módon és a szükséges mértékben feltárta, majd annak alapján okszerű következtetések révén megalapozott és jogszerű döntést hozott.

Az illetékre és a perköltségre vonatkozó rendelkezés a Pp. 78.§ (1) bekezdésén, az 1990. évi XCIII. törvény 42.§ (1) a) pontján, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§-án, a határozat révén kirótt bírság összegén, illetve azon a tényen alapul, hogy a pervesztes felperes a keresetlevelén – a tárgyi illetékfeljegyzési jog ellenére – 30.000.-Ft eljárási illetéket előzetesen lerótt.

Budapest, 2016. február hó 11. napján

Dr. Mohay György s.k.
bíró